

یحیی در نشست خبری: یک راه بیشتر نداریم؛ بدن

در ادامه درباره غیبت چند بازیکن اصلی پرسپولیس گفت: ما یک تیم هستیم و فقط تیم مسابقات دارند. ما هم یک راه بیشتر نداریم و آن بردن است. به تنها چیزی که فکر به خاطر تم بودن مان موفق بودیم. درست است که از آخرين بازی که در لیگ قهرمانان آسیا انجام دادیم حドود چهار بازیکن یعنی ۴۰ درصد مان را در اختیار نداریم که با محروم هستند یا از تیم جدا شده اند اما دلیل نمی شود که از تیم مان نالایدشویم.

یحیی گل محمدی، سرمربی پرسپولیس در نشست خبری پیش از دیدار فینال لیگ قهرمانان آسیا مقابل اولسان هیوندای گفت: هم پرسپولیس و هم اولسان کنیم، هوا در این نگران این بازی هستند ولی من به آنها این قول را می دهم که تا آخرین نفس برای قهرمان شدن می جنگیم و امیدوارم این اتفاق رقم بخورد. گل محمدی بازی های آسیا را رقم بزند. اولسان تیم خوبی دارد. آنها برای بدن مبارزه می کنند و به

پر

آن جایی است که رویاها رنگ می بازند و ادامه حیات دیگر فروغی ندارد. وقتی میان رنج ها و روزمرگی ها، رویای قهرمانی تیم محبوبت هنوز هم شورانگیز است، یعنی خود زندگی. این که از پیست و چند سال پیش به واسطه یک حادثه، امیر پسر از نگرانی ناگهان دچار ضایعه نquam شدید شد و از آن روز هاتا به حال، هر نوبت که چشم هایش را بین گند، چشم اندازی جز سقف اتاقش ندارد، نمی تواند بایان دهنده باشد. سال هاست که او از آزادی نفرته است. پدری است هم دیگر کارش نیست اما عشق به پرسپولیس یادگاری است از زردهایی که پادر به ورزشگاه می رفت یا مثلاً همه پیش راه دنیا با رفاقت باشند بدل از خود زندگی. این چیزی نیست جز اتبا متعندا رفت افتخار از معرفت های اولسان هیوندای که غنایم این را در این سال های از خود بگیرد. همان بخش اندک ناشدنی که غیربهای را به هم نزدیک می کند، غم ها و شادی های جمعی خلق من کند و داروی فراموشی غصه های می شود. آن قدر جادوی است که در آینده بارویت دو باشند حس نوستalgیک مشترکی خواهیم داشت. اوها عجب چیزی است این فوتیا! آنچه با هم می خواهیم روایت از خطرات کوتاه و پراکنده است که امیر پسر، هوا در پرسپولیس، در آستانه فینال لیگ قهرمانان آسیا برایم تعریف کرد.

پک.

هشت، هه ساله ام، از ذوق امروز، دیشب تا صبح نخواهیدم. دست هایم را محکم حلقة کرده ام دور کمر بابا. روی موتور هوندای آبی رنگی که مادو سرخوش را بخود می برد. بابا می گوید: «داداش...» و صدایش در هوا گم می شود. راننده می پرسد: «چی؟» و بابا بلندتر می گوید: «داداش بگاز که دیره.» در اتوبان تهران-کرج گازم دهیم و از لای ماشین ها خودمنان را بیرون می کشیم تا آزادی. جیب هایمان را می کردند. در آن تونل های به نظر بزرگ، تایک و شلوغ بیشتر بدایا می چسبم. تند تند با جمعیت راه می رویم و بعد می رسیم به نور، آسمان روشن و زین سبز فتبال.

ایران-کره؛ سکانس هشتم

در ادامه بد نیست نگاهی هم به عملکرد تیم های کره ای در این ۱۷ فصل مقابل نمایندگان ایران بیندازیم. در این ۱۷ سال، تیم های ایران و کره ای ۷ بار مقابل هم قرار گرفته اند. ۵ بار دو آنها ایستاقلal است. اولین تقابل تیم های ایران مقابل کره ای ها به مرحله یک چهارم نهایی فصل ۱۰ بر می گردد که پوهانگ استیلز مقابل ذوب آهن اصفهان قرار گرفت و در دو بازی رفت و برگشت با نتیجه ۳ بر ۲ به نایابی ایران باخت. در همان سال ذوب آهن به فینال ایستقلال رسید اما مقابل دیگر تیم کره ای یعنی سئونگ نام با نتیجه ۳ بر یک شکست خورد.

فصل بعد در سال ۲۰۱۱ دوباره ذوب آهن مقابل یک تیم کره ای به نام سوون سامسونگ در مرحله یک چهارم نهایی قرار گرفت و در دو بازی رفت و برگشت با نتیجه ۳ بر ۲ به حریفش باخت. آخرین تقابل دو تیم کره ای و ایرانی هم به نیمه نهایی سال ۲۰۱۳ بر می گردد که استقلال مقابل اف سی سنت لو فار گرفت و در مجموع دو بازی با نتیجه ۴ بر ۲ باخت.

این تیم شیرانه، یاعلی مدد

چه تیتری برای فینال امروز مناسب تر است؟ کلمات به دهن هجوم می آورند اما این بار می خواهید در صفحات کاغذی روزنامه، کمی بیشتر هوای تماشیده کشواره ای را داشته باشیم. جام جم ۱۳ سال پیش در روز فینال لیگ قهرمانان آسیا بین ایرانی طلاقی پوشان اصفهانی تیم زد؛ اسپاهان می تواند ایران را شاد کند؟ که نکرد. اسال پیش و قتی ذوب آهن برای فینال به توکیو سفر کرد برای سیزدهشان دفلد شهربازی زدیم؛ «جام را خانه بیار» که نیاورد و دو سال پیش هم قوت پرسپولیس به عنوان سویین قمی ایرانی در فینال لیگ قهرمانان اسپه بود. با تائی از شعار معروف هوا در این سال سرخیو تیتر زدیم. قمی ایرانی در فینال چهارم از جهان فوتیا در این زمان شد. اسپاهان می تواند ایران را مرتکبی گردید که فیلم های آن را در سایر این های این را در آن زمان نمی شود.